

# חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרֻשֶׁת כִּי תִשָּׂא ט"ז אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֵן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל  
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בְּה"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר [kidschitas.he@gmail.com](mailto:kidschitas.he@gmail.com)

## חַמֵּשׁ / רֵאשׁוֹן עִם רִשׁוּי

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לָתֵת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל כְּדֵי לְמַנוֹת אֶת מִסְפָּרָם וּלְהַכִּין מֵהֶם אֶת הָאֲדָנִים. הַכִּיּוֹר נֶעֱשָׂה מִנְחָשֶׁת וְהַכֹּהֲנִים צְרִיכִים לְרַחֵץ אֶת יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם לִפְנֵי תַחֲלַת הָעֲבוּדָה בַּמִּשְׁכָּן. ה' מוֹרָה לְמֹשֶׁה כִּי־צַד לְהַכִּין אֶת שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה הַמֵּי־חַד וְאֶת הַקְטֹרֶת. ה' אוֹמֵר לְמֹשֶׁה לְקַח־ת אֶת בְּצֻלָּאֵל לְבָנוֹת אֶת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת אֶהְלִיאֵב לְעֹזֵר לוֹ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְשַׁבֵּת בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת.

ה' אוֹמֵר לְמֹשֶׁה שְׁבֹנֵי יִשְׂרָאֵל יְכוּלִים לָתֵת כְּנֻדָּבַת לְבָם לְמִשְׁכָּן, אֲבָל כָּל אָדָם מֵעַל גִּיל עֶשְׂרִים וּמִתַּחַת לְגִיל שְׁשִׁים צָרִיךְ לָתֵת עוֹד מִשְׁהוּ, סָכוּם שׁוּה לְכָלֶם. מַחְצִית הַשֶּׁקֶל כֶּסֶף.

(אָנוּ מְקִימִים אֶת מִצְוֹת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל לִפְנֵי פוֹרִים. זֹאת מִכִּיּוֹן שְׁזַמֵּן נְתִיבַת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל הוּא מֵרֵאשׁ חֹדֶשׁ אָדָר. בְּזַמֵּן פוֹרִים אֲפִילוֹ שְׁלֹא הָיָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִיְמוּ אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת בְּכָל אֶפְסָ-וֶזוֹ אַחַת מֵהַסְּבוֹת שֶׁה' הֵצִיל אוֹתָם מִתּוֹכָנִיתוֹ הָרַעָה שֶׁל הַמֶּן).

מֹשֶׁה יִמְנֶה אֶת מַחְצִיּוֹת הַשֶּׁקֶל כְּדֵי לְרַאוֹת כִּמָּה יְהוּדִים יֵשׁ, מִכִּיּוֹן שְׁלֹא סוֹפְרִים יְהוּדִים בְּדָרְךְ רַגְלָה 1..2..3.. (אֲפִילוֹ בִּימֵינוּ כְּאֲשֶׁר סוֹפְרִים לְמַנֵּן בַּתְּפִלָּה מִשְׁתַּמְּשִׁים בְּפִסּוּק שֵׁשׁ בּוֹ עֶשֶׂר מְלִים בְּמִקּוֹם לוֹמֵר מִסְפָּרִים לְמַשָּׁל "הוֹשִׁיעָה אֶת עַמּוֹךְ וּבְרַךְ אֶת נַחֲלֶתְךָ...")

ה' הִרְאָה לְמֹשֶׁה מַחְצִית הַשֶּׁקֶל עֲשׂוּי מֵאֵשׁ, מִכִּיּוֹן שְׁמִשָּׁה לֹא הִבִּין אֵיךְ מִשְׁהוּ גִשְׁמִי יְכוּל לְשַׁמֵּשׁ כְּדֵי לְעֹזֵר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל סְלִיחָה מֵה'. כִּשֶׁה' הִרְאָה לְמֹשֶׁה אֶת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל מֵאֵשׁ, הוּא הִבִּין שְׁכַּאֲשֶׁר מִשְׁתַּמְּשִׁים בְּגִשְׁמִיּוֹת לְמִצְוָה- זֶה נֶעֱשָׂה כְּמוֹ אֵשׁ, רוֹחֲנִיּוֹת.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְטָרְכוּ לָתֵת אֶת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל מִדֵּי שָׁנָה, כְּדֵי לְשַׁלֵּם עַל הַקְרָבָנוֹת שֶׁמְקַרְיָבִים מִדֵּי יוֹם. בְּשָׁנָה הִרְאֵנוּהָ מַחְצִית הַשֶּׁקֶל מִכֶּסֶף שֶׁמֵשׁ לְאֲדָנֵי הַכֶּסֶף - הַבְּסִיס שֶׁל קִירוֹת הַמִּשְׁכָּן. כִּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁכְחוּ.

לִפְנֵי שֶׁהַכֹּהֲנִים הַחֲלוּ לְעֲבוֹד בַּמִּשְׁכָּן, הָיָה עֲלֵיהֶם לְרַחֵץ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם. כְּדֵי לְעֲשׂוֹת זֹאת הָיָה כִּיּוֹר מֵי־חַד שֶׁהָיָה לוֹ שְׁנֵי פְתָחִי מְזִיגָה לְמִים, אֶחָד עֲבוּר יָד וְרַגְלָיִם וְהַשְּׁנִי עֲבוּר יָד וְרַגְלָיִם שְׁמַאל.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה כִּי־צַד לְהַכִּין אֶת שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה, הַשְּׁמֹן הַמֵּי־חַד בּוֹ הַשְּׁתַמְּשׁוּ כְּדֵי לְהַכִּין אָדָם אוֹ חֶפֶץ לְעֲבוּדָה הַקְדוּשָׁה. הַשְּׁמֹן נֶעֱשָׂה מִשְׁמֹן זֵית מְעֻרָב בְּסִמְמָנִים (חֶלֶק מֵהֶם גַּם שְׁמֵשׁוֹ לְקְטֹרֶת). מִשָּׁה יִמְשַׁח

את כלי המשכן והחפצים שהם משתמשים במשכן ואת הכהנים. כשהם יהיו משוחים בשמן המשחה, הסו נעשים קדושים ויכולים לעשות את העבודה המיוחדת למען ה'. כמוכן אסור להשתמש בשמן המשחה לכל דבר אחר מלבד התפקיד לשמו יועד.

ה' נתן למשה את סדר הכנת הקטרת שמוקרת על מזבח הזהב- מזבח הקטרת במשכן. היו בה 11 סממנים (לא כולם כתובים במפרש בתורה), אנו מונים אותם בתפלה. אחד מהסממנים היה לו דוקא ריח לא נעים, כדי להזכיר שאפילו יהודי שאנו עלולים לחשב שהוא חס ושלום לא שייך לקהל, מתר לנו להתפלל אתו.

ה' אמר למשה מי מקבל את התפקיד לבנות את המשכן בצלאל (משבט יהודה) שהוא חכם מאד ויודע איך לבנות, לעצב ולהכין כל מיני דברים ואהליאב (משבט דן) שגם הוא חכם מאד ויעזר להכין את כל הדברים שצריכים לבנות עבור המשכן.

את רוב המצוות משה אמור ללמד את אהרן בעצמו קדם ואחר כך ללמד את הכהנים, את הנשיאים ולבסוף את כל בני ישראל. ואז אהרן אמור ללמד את כלם שוב (ומשה הלך) והכהנים למדו את כלם שוב (ואהרן הלך) והנשיאים למדו את כלם שוב. באופן כזה כלם למדו את הענין 4 פעמים. אולם ישנם מצוות שמשה צריך ללמד את כלם בבת אחת, כך משה למד על בניית המשכן וכך למד גם את המצוה הבאה:

למרות שבני ישראל מאד התרגשו לבנות את המשכן, הם צריכים לנוח בשבת. היות שבניית המשכן זה בעצם עשיית מלאכה האסורה בשבת. כך אנו לומדים את ל"ט אבות מלאכה – המלאכות שאסור לעשות בשבת ושמשו לבניית המשכן.

האם אתם מכירים חלק מל"ט אבות מלאכה?

## תהלים / יום ט"ז לחדש פרקים ע"ט – מ"ב

הפרקים של היום היו פרקי התהלים של הרבי בתחלת שנות המס ולכל פרק יש נגון! אחד הנגונים הוא: "ואנחנו עמך וצאן מרעיתך" אנחנו מודים לה' על הזכות המיוחדת להיות העם שלו.

## תניא / פרק ל' (ט"ז אדר א' שנה מעברת)

בתניא בעת, נלמד איך להתגבר על היצר הרע כדי שהנשמה שלנו תוכל להאיר על ידי עבודת ה'. כדי להיות במצב הנכון להלחם נגד היצר הרע, עלינו לפעל במדת הזריזות.

לפעמים אדם חש באלו לא אכפת לו בכלל. היצר הרע מרגיש בנוח וצריך לדרבן אותו כדי שהיצר הטוב יתלהב שוב לעבודת ה'.

בפרקים האחרונים למדנו מספר דרכים לעשות זאת. בימים הקרובים, נלמד מהי הדרך האחרונה כדי להתפטר מהטמטום.

אחת הסבות שהיצר הרע סובר שהוא מיחד היא מכיון שרואה אנשים אחרים שעוברים עברות חמורות יותר וסובר שהוא יותר טוב מהם.

אבל אם יבחין שהדברים האלה הם באמת קשים לאנשים אחרים, וגם הוא לא עושה דברים שקשים עבורו, הוא יבין שאיננו כה מיחד אחרי הכל. זאת מכיון שה' לא שופט אדם במה שהוא עושה, אלא עד כמה הוא עובד קשה כדי להשיג את מה שהשיג.

בתניא היום, אנו חושבים על אדם שבדרך כלל אנו מתבוננים עליו מלמעלה למטה. הוא עובר כל כך

הרבה עברות שהוא נראה לנו ממש רשע.

החכמים אומרים "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו". הפונה שהמקום הגשמי בו הוא חי ועובד והחברים שיש לו, ובמקביל המצב הרוחני שלו ועד כמה היצר הרע שלו חזק הם אלו שגורמים לו לעבור את העברות.

לכן איננו יכולים להשוות עצמנו אליו – איננו עומדים באותו מקום, ואפילו אם כן, היצר הרע שלנו לא בזה חזק!

## היום יום / ט"ז אדר א'

ישנם דברים רבים יפים ומיוחדים במשכן. ישנם דברים שנעשו מזהב, מכסף נצצו והאירו, אבל אף אחד מהם לא בהק כמו הכיור, שנעשה מהמראות אותן הביאו הנשים (הנשים נדבו את המראות ששמשו אותם במצרים ללדת עוד ועוד ילדים).

הכיור היה מיוחד מאוד (כמו שנלמד בפרשה השבוע) הוא היה הדבר האחרון שהכינו למשכן, אבל תמיד שמש ראשון- הכהנים היו צריכים לרחץ את ידיהם ורגליהם לפני שיכלו לעשות את עבודתם במשכן.

ה"היום יום" הזה מבסס על ספור עם רבי גבריאל נושא חן שהדפיס ב"התמים". קראו את קצור הספור היום בחלק של דרכי החסידות בהמשך.

## ספר המצוות / מצות עשה רמ"ו, רמ"ח

בספר המצוות של היום, לומדים את אותה מצוה בפעם האחרונה ולומדים מצוה חדשה שגם עליה נחזר כמה פעמים.

**מצות עשה רמ"ו-** כשיש לאנשים דין ודברים אודות כסף או רכוש, בית הדין צריך לפסק על פי הלכות התורה.

לומדים מצוה חדשה- **מצות עשה רמ"ח-** כשאדם נפטר, מי מקבל את הרכוש שלו? יש לקיים את הלכות התורה, כולל ההלכה שהבכור מקבל כפול.

## רמב"ם / הלכות טוען ונטען פרק ט"ז, הלכות נחלות פרקים א'

ברמב"ם היום מסימים ללמד את ההלכות אודות מחלוקות המובאות בפני בית הדין.

**פרק ט"ז-** הרמב"ם מלמד מתי בית הדין לא צריך לסמוך על אדם למשל אם היה עד לאדם אחר שמכר את שדהו, הוא לא יכול אחר כך לבא לבית הדין ולומר שהשדה נגזלה ממנו.

ההלכה האחרונה בהלכות טוען ונטען מלמדת להיות מאד זהירים שלא לשקר בפני בית הדין, אפילו בשעה רק על מנת לקבל כסף חזרה עבור אנשים שמגיע להם.

~

מתחילים סדרה חדשה של הלכות היום, הלכות על נחלות- מי מקבל רכוש של אדם אחרי שהוא נפטר. ההלכה היא שבדרך כלל זה עובר לילדים באשר הבן הבכור מקבל כפול.

**פרק א'-** מלמד איך יודעים למי לתת את הירושה. בדרך כלל ירשה עוברת מאבא לבן. אם אין בנים, היא מעברת לבת.

**פּוּק ב'** - לומדים שהבן הבכור מקבל חלק בפול בירושה. רואים כמה בנים יש, מוסיפים אחד למספר ומחלקים את הירושה לאותו מספר חלקים. הבן הבכור מקבל שני חלקים מהירושה וכל יתר הבנים מקבלים אחד.

## זרכי החסידות / ספור חסידי

רקע: בעיר ויטבסק חי אדם שנקרא ר' גבריאל. הוא היה תלמיד חכם ואיש עדין ובעל מדות טובות. הוא היה הנכד של ר' גבריאל שהיה מוכר ומערך בכל ויטבסק - אפלו על ידי המושל.

כשגדל מספיק כדי להתחתן, ר' גבריאל הצעיר התחתן עם בתו של איש עשיר שגם הוא התגורר בוויטבסק. חמיו נתן לו כסף כדי שיוכל לשבת וללמד תורה כל הזמן.

כשהיתה לו שאלה בלמודו, הוא היה שואל אדם צעיר נוסף שהתגורר בוויטבסק בשם שניאור זלמן (שמאחר יותר נהיה האדמו"ר הזקן).

אחרי תשע שנים, נפטר חמיו של ר' גבריאל. כעת הוא נאלץ לעבד, וירש את החנות שהיתה בבעלותו של חמיו. ועדין, הקדיש זמן ללמד ולשמע את ההסברים של ר' שניאור זלמן בלמוד.

ואז ר' שניאור זלמן נסע למגיד ממעזריטש, האנשים בוויטבסק היו בטוחים שחסידות היא נגד התורה, וכלם מאוד כעסו. הם אמרו לר' יהודה לייב סגל (חמיו של האדמו"ר הזקן) לגרש אותו מהבית ולא לתת לבת שלו עוד להיות נשואה לו.

האדמו"ר הזקן ערך ופוח פמבי ובו הסביר כיצד חסידות היא תורה. אנשים רבים (לא כולם) הבינו והסכימו שחסידות היא בסדר. ר' גבריאל היה אחד מאותם אנשים, אבל המשפחה שלו לא אהבה את זה בכלל. הם החלו להציק לו בגלל שרצה ללמד עוד חסידות מר' שניאור זלמן.

אביו של ר' גבריאל כל כך כעס, שנסה לגרם למושל לסלק את האדמו"ר הזקן מויטבסק. אבל בגלל שהאדמו"ר הזקן פתר שתי תעלומות עבור המושל (אחד מהם הוא הספור עם שעון השמש) הוא לא הסכים להרע לאדמו"ר הזקן.

לר' גבריאל היו חיים קשים מאוד. לא היו לו ילדים (למרות שהיה נשוי כבר 25 שנים!) וגם לא היה לו כסף היות ומשפחתו עשו לו צרות רבות שלא יוכל עוד להתפרנס. אבל הוא לא התלונן מעולם על כך לאדמו"ר הזקן ובעצם נתן הרבה צדקה לקרנות הצדקה של האדמו"ר הזקן.

פעם ר' גבריאל הגיע הביתה עצוב. הוא ספר לאשתו, חנה רבקה, שהאדמו"ר הזקן בקש מהחסידים לתת כסף עבור פדיון שבויים. אבל לא היה לו כסף לתת. חנה רבקה אמרה "לא אמרת לי שהרבי למד שעלינו להיות בבטחון? אל דאגה, אנו נוכל לתת את הסכום המתאים".

חנה רבקה מכרה את התכשיטים שלה, הביאה את הכסף לבעלה בשקית סגורה. "לך והבא אותה מייד לרבי" היא בקשה ממנו.

ר' גבריאל אמר שבדרך כלל חסידים ממתנים עד שיגיע השליח של הרבי ושולחים אתו את הכסף. אבל במהרה, אחיו של ר' גבריאל המציא עליו ספור למושל, והוא הפסיד הרבה כסף. ר' גבריאל חשש שהוא ישתמש בכסף הזה לעצמו אם ימשיך לשמור אותו אצלו, לכן נסע בעצמו להביא את הכסף לאדמו"ר הזקן בליאזנה.

כשהניח את שקיק המטבעות בפני האדמו"ר הזקן, האדמו"ר הזקן אמר לו לפתח את השקיק ולמנות את הכסף שבתוכו. הוא הפתח לראות שהמטבעות נצצו כאלו היו חדשים. האדמו"ר הזקן אמר את המלים של ה"היום יום" של היום - הפריט הנוצץ ביותר במשכן היה הכיור. למרות שנעשה אחרון, השתמשו בו ראשון לכל עבודה במשכן.

כשהאדמו"ר הזקן שאל, ר' גבריאל הסביר איך אשתו השיגה את הכסף ואיך חשש שיבזבז אותו ולכן

הביא אותו כעת.

האדמו"ר הזקן אמר לו "אשתך בטלה את הגזרה שהיתה עליכם! ה' יתן לך ילדים, חיים ארבים ועשירות. סגר את החנות שלך והתחל למכור יהלומים ותכשיטים במקום זה".

בשר' גבריאל חזר הביתה, וספר את כל זה לאשתו חנה רבקה, היא אמרה לו שהבריקה את המטבעות בחול כדי שה' "יבריק" את מזלם.

בתוך שלוש שנים, ר' גבריאל נעשה עשיר גדול, נולדו להם ילדים וככלם אהבו אותו- כל כך שהחלו לקרא לו ר' גבריאל נושא חן.

(תוכלו לקרא את הספור גם ב [http://www.chabad.org.il/Magazines/Article.asp?Category1](http://www.chabad.org.il/Magazines/Article.asp?Category1 ב http://www.chabad.org.il/Magazines/Article.asp?Category1) (D=1127&ArticleID=4676

## תפלה / אהבת ישראל לפני התפלה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

ספור שספר האדמו"ר הרי"צ: .. בחגיגת הבר מצוה שלי, אבי, הרבי רש"ב קרא בשמי ואמר "יוסף יצחק, תשאל משהו". שאלתי את אבי "נכתב בסדור שיש לומר לפני התפלה 'הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך'. למה אומרים זאת במיוחד לפני תפילת שחרית?

אם אומרים לקיים אהבת ישראל מיד בבקר, הרי שאמירה זו צריכה להיות קשורה לברכות השחר! אבי ענה לי: באשר יש לאבא ילדים רבים, הנחת הגדולה ביותר היא כשהוא רואה שיש אחדות והם אוהבים אחד את השני.

זמן התפלה הוא זמן בו מבקשים מה' את צרכינו, בגשמיות וברוחניות כאחד. לפני שמבקשים מה' את צרכינו הפרטיים, יש לעשות מעשה שיגרום לה' נחת. ומסבה זו מקבל היהודי על עצמו את מצות אהבת ישראל כהכנה לתפלה.

(ראה ספר השיחות ה'ת"ש, עמוד 157)